

Особливості виховання гіперактивної дитини.

Причини гіперактивності у дітей:

- Генетична обумовленість, в основному по лінії батька
- Органічні ураження головного мозку (несприятливий перебіг вагітності; недоношеність; черепно-мозкові травми і інтоксикації дитини)
- Несприятливі умови соціальної ситуації розвитку (в родині, школі)
- Морфологічні особливості головного мозку, особливо лобових відділів

Ранні прояви синдрому гіперактивності:

У 1-2 роки гіперактивність може проявлятися підвищеною нервозністю дитини, дратівливістю, плаксивістю, порушеннями сну.

У 3-4 роки вже може спостерігатися порушення дрібної моторики, імпульсивність, агресивні прояви.

Слід виокремити одну характерну рису гіперактивних дітей.

Досить часто в них на першому році життя інтенсивно відбувається фізичний і розумовий розвиток. Такі діти раніше своїх однолітків починають ходити, говорити. Часом складається враження, що це дуже здібна, навіть обдарована дитина, від якої можна багато очікувати в майбутньому. Однак уже в дошкільному віці, й особливо в перші роки навчання у школі, батьки виявляють, що за розумовим розвитком їхня дитина не виділяється із середовища однолітків і навіть може відставати.

Що робити з гіперактивною дитиною?

Активна дитина:

1 Більшу частину дня не сидить на місці, віддає перевагу рухливим іграм над пасивними (пазлами, конструкторами), якщо зацікавити, може й книжку з мамою почитати, і пазл зібрати.

2 Швидко й багато говорить, ставить безліч запитань.

3 Для неї порушення сну й травлення (кишкові розлади) — скоріше винятки.

4 Активна не всюди. Наприклад, неспокійна й непосидюча вдома, але спокійна у дитсадку, в гостях, у малознайомих людей.

5 Неагресивна. Тобто випадково або в запалі конфлікту може й дати здачі, але сама рідко провокує скандал.

Гіперактивна дитина:

1 Перебуває в постійному русі й просто не може себе контролювати, тобто, навіть стомившись, продовжує рухатися, а знесилившись остаточно, плаче і кричить.

2 Швидко й багато говорить, ковтає слова, перебиває, не дослуховує. Ставить мільйон запитань, але рідко вислуховує відповіді на них.

3 Її неможливо вкласти спати, а якщо вона спить, то неспокійно. У неї часто бувають кишкові розлади, не рідкість унісний спорог

4 Дитина некерована, абсолютно не реагує на заборони й обмеження. І в будь-яких умовах (дім, магазин, дитсадок, дитячий майданчик) поводить ся однаково активно.

5 Часто провокує конфлікти. Не контролює свою агресію — б'ється, кусається, штовхається, причому пускає в хід підручні засоби: палиці, каміння.

ЗАГАЛЬНІ РЕКОМЕНДАЦІ.. І БАТЬКАМ ГІПЕРАКТИВНОЇ ДИТИНИ

- 1 дитина неспритна, буває часто травмована;
- 2 дитина непосидюча, не може навіть короткий період усидіти або встояти на одному місці;
- 3 часто агресивна;
- 4 «перескакує» з одного заняття на інше, неуважна й жодну справу не доводить до кінця;
- 5 її важко заспокоїти;
- 6 завжди погано спить;
- 7 має низьку самооцінку;
- 8 все чіпає руками, плутається під ногами;
- 9 страждає на затримку мовлення або, навпаки, дуже балакуча;
- 10 має поганий апетит і відчуває постійну спрагу;
- 11 робить небезпечні вчинки, не усвідомлюючи наслідків;
- 12 не любить змін;
- 13 має проблеми зі здоров'ям, найчастіше це запалення вуха або постійні респіраторні захворювання, екзема, гастрит;

Психологічна характеристика дітей з синдромом Дауна.

Тонке, рідке
волосся.
Тонкий ніс, товсті
губи.
Нижче норми
зростання.

Повна відсутність
інтелекту.

Ця поширена хвороба проявляється
наступними ознаками:

Розкосі вузькі
очі.
Шкірна
набряклість.
Голова маленького розміру, що має
округлу форму.

Язик не поміщається в роті, тому часто
висунутий назовні. Він покритий
поперечними борозенками.

Статеві органи слабо розвинені, від чого
здатність до розмноження відсутня.

Товсті і короткі пальці. Мізинці дуже
маленькі і загнуті всередину.

21 березня - Всесвітній день людей із синдромом Дауна

Синдром Дауна не є хворобою. Слово "синдром" означає певний набір ознак, або особливостей. Причиною, яка викликає синдром Дауна, є зайва хромосома. Кожна клітина людського тіла зазвичай містить 46 хромосом.

Хромосоми несуть в собі ознаки, які успадковує людина від батьків, і розташовані вони парами - половина від матері, половина від батька. У людей з синдромом Дауна в 21-й парі присутня додаткова хромосома, тобто має місце так звана трисомія, тому в клітинах організму виявляється по 47 хромосом.

Діти з порушенням зору.

Що є першою ознакою

хвороби очей?

1. Дитина прикриває очі, закриває одне око або часто кліпає очима, щоб розглянути дрібні деталі.

2. Дитина занадто близько підносить до обличчя іграшку або книгу, нахилиє голову і при спробі щось роздивитися, або навпаки – відсуває предмет помітно далі.

3. Дитина сідає ближче до телевізора, нахилиється вперед під час гри за комп'ютером.

4. Дитина скаржиться на частий головний біль або біль в очах.

5. Дитина швидко втомлюється під час занять, які потребують зорових навантажень, тріє очі під час читання (за умови позитивного ставлення до читання, взагалі).

6. Очі дитини часто почервонілі.

7. Очі дитини дивляться в різних напрямках

8. Дитина не відразу помічає предмети, на які їй вказують або просять передати, або кладе їх повз стіл, шухляду тощо.

Причини виникнення захворювання очей

2.Порушення доступу крові до ока при: цукровому діабеті (порушується засвоєння вуглеводів, необхідних для нормального функціонування ока), артеріальній гіпертензії (в очних судинах підвищується тиск і менше потрапляє поживних речовин до ока).

3.Хвороби інших органів, особливо запального характеру. Мікроорганізми з потоком крові потрапляють в очі і викликають запалення.

Захворювання очей провокується багатьма факторами

1.Вроджені захворювання: патологічна вагітність, спадковість. Патологічна вагітність пов'язана з факторами зовнішнього середовища: іонізуюче випромінювання, хімічні речовини (алкоголь, наркотики), лікарські препарати протипоказані при вагітності, інфекційні захворювання матері.

Ураження очей можливе в результаті внутрішньоутробного зараження або під час проходження дитини через пологові шляхи.

Спадковість. Якщо у батьків дитини була міопія, то є ризик виникнення у дитини. Якщо у батьків спостерігалась глаукома, катаракта — високий рівень ризику захворювання у дитини.

Виявивши порушення зору у дитини, батькам слід звернути увагу на:

1.Стан хребта. Наявність непомічених, досить часто, родових підвивихів хребців може серйозно позначитися на стані зору і стати першопричиною його зниження. Необхідно звернутися до спеціаліста (лікаря-ортопеда), обережно і послідовно зайнятися зміцненням м'язів спини, живота і грудей. Ортопедичний корсет, який призначить лікар, забезпечить підтримку хребта. Постіль дитини повинна бути твердою і рівною, без подушки.

3.Стрес-фактори. Причиною порушення зору або навіть виникнення косоокості може стати звичайний переляк, перебування дитини у постійному страху (мене покарають, якщо я щось не так зроблю), зайве хвилювання. Сімейна атмосфера, де виховується дитина, повинна бути спокійною, доброзичливою

2.Харчування і спосіб життя. Харчування повинне бути повноцінне, збалансоване, бажано роздільне (окремо приймати білкову і вуглеводну їжу). Не можна перегодовувати дитину, годувати і вкладати спати слід «на вимогу», стежити, щоб не було закрепів. Правильне харчування сприяє хорошій роботі шлунково-кишкового тракту.

Обов'язково слід забезпечити дитині спокійний сон.

Ігри на розвиток гостроти зору:

1. Мозаїка різної величини і форми.
2. Конструктор.
3. Сортуння насіння, кісточок.
4. Нанизування намиста на шнурок.
5. Вишивання по крапках.
6. Обведення по зовнішньому і внутрішньому контурах.
7. Плетення «килимів» із різнокольорових смужок.
8. Різні види шнурування.
9. Малювання через кальку.
10. Розглядання картинок у моноскопів.

Ігри на формування просторових уявлень

і орієнтування:

1. Лабіринти.
2. Слухові диктанти.
3. «Що ближче? Ще далі?».
4. «Що справа? Що зліва?».
5. «Скажи, де знаходиться?».
6. План-схема.

Ігри на розвиток окорухаючої функції:

1. Обведення по зовнішньому і внутрішньому контурах.
2. Малювання по пересіченому контуру.
3. Малювання через кальку.
4. Спостереження за іграшкою, що рухається.
5. Лабіринти (прості й складні).
6. Малювання по крапках.

Ігри на розвиток бінокулярного і стереоскопічного зору:

1. «Злови рибку».
2. Кільцекиди.
3. Метання в ціль, в обруч.
4. Більярд.
5. Футбол (настільний).
6. Конструктор.
7. Зіставлення об'єктів за контуром.
8. Розглядання картинок у стереоскопі.

Ігри на розвиток функцій
розрізнення кольорів і форм:

1. Кольорові замочки.
2. «Полагодь килимок».
3. Підбери за кольором (формою).
4. Підбери комплекти (сервіз, костюм) за поданим еталоном кольору чи форми.
5. Зіставлення за контуром.
6. Розклади за відтінками.
7. Виклади за зразком.
8. Дофарбуй веселку.
9. Чарівний килимок.
10. Одягни ляльку.
11. Склади з геометричних форм

Ігри-вправи на розвиток психічних
процесів

(уваги, пам'яті, мислення):

1. Склади картинку.
2. Склади ціле з частин.
3. Лото.
4. Матрьошки, пірамідки, коробки-вкладки.
5. Що змінилося?
6. Знайди два однакові об'єкти.
7. Чим відрізняються?
8. Виклади за зразком, по пам'яті.

За станом слуху розрізняють глухих людей (вони вкрай обмежені у можливості чути або практично не чують) та людей зі зниженим слухом (чують звуки підвищеної гучності).

Що таке порушення слуху?

Слух — це здатність сприймати й розрізняти звуки.

Слух порушується, коли ушкоджено слуховий аналізатор у його периферичному відділі (зовнішньому, середньому, внутрішньому вусі) або в центральному відділі, що розташований у скроневих ділянках великих півкуль головного мозку.

Порушення слуху в дітей бувають уродженими або набутими. Спричинити їх можуть деякі інфекційні захворювання, травми, неконтрольоване вживання антибіотиків, обтяжена спадковість тощо.

Втрата слуху у ранньому віці впливає на розвиток дитини і призводить до виникнення деяких особливостей.

Насамперед, порушення слуху позначається на мовленнєвому розвитку дитини, може стати перешкодою для встановлення соціальних контактів, ускладнювати пізнання довкілля.

Спостерігається безпосередня залежність розвитку словесного мовлення від ступеня втрати слуху.

За незначного зниження слуху спостерігаються мінімальні особливості в розвитку мовлення. Вони досить легко піддаються корекції.

Глухі діти не в змозі самотійно навчитися говорити.

Діти зі зниженим слухом самотійно накопичують словниковий запас, але він невеликий, а вимова недосконала.

Як допомогти почути

світ

На сучасному етапі розвитку науки і техніки відбулися серйозні зміни в галузі реабілітації дітей з порушеннями слуху. З'явилися об'єктивні методи діагностики, що можуть допомогти виявити порушення слуху в новонароджених малюків; створено високоефективні слухові апарати; розроблені технології слухопротезування дітей раннього віку; широко застосовується метод кохлеарної імплантації, котрий забезпечує людям зі значною втратою слуху можливість чути; впроваджуються у практику новітні педагогічні методи підтримки дітей раннього віку.

Натомість вчасно поставлений діагноз дозволяє:

- 1 покращити слух засобами слухопротезування;
 - 2 правильно організувати спілкування з дитиною,
 - 3 вплинути на розвиток вже на ранніх етапах;
 - 4 попередити можливі труднощі, подолати вторинні наслідки порушення слуху.
- Доцільно перевіряти слух кожної новонародженої дитини. Без спеціального обстеження самотійно батьки не завжди можуть помітити порушення слуху в малюка.

Слухопротезуван

Слуховий апарат може значною мірою покращити сприйняття звуків. Добирають слухові апарати з урахуванням віку дитини, захворювання, що спричинило розлад слуху, та стану слухової функції. Існують завушні, кишенькові, внутрішньовушні та внутрішньоканальні слухові апарати.

Завушні розташовуються за вушною раковиною і зазвичай мають тілесний колір. Зустрічаються слухові апарати й інших кольорів.

Кишенькові носять на грудях у кишені або прикріпленими до одягу.

Внутрішньовушні слухові апарати маленькі, їх розташовують усередині слухового проходу, вони мають колір тіла людини.

Внутрішньоканальні слухові апарати майже непомітні, їх вставляють глибоко у вушний канал.

Коли починати
навчання

Пам'ятайте: виявити порушення слуху
необхідно якомога раніше. Одразу після
встановлення діагнозу слід починати
надавати допомогу.

Уже з першого року (перших місяців)
життя дитину
з порушенням слуху доцільно привчати:

підтримувати слухово-зоровий контакт з
дорослим;

розрізняти мовленнєві і немовленнєві
звуки;

наслідувати рухи, дії та мовленнєві
сигнали дорослого;

супроводжувати вокалізаціями предметні
дії з іграшками;

розрізняти інтонації у мовленні
дорослого та реагувати на них.

Щоденні тренування допоможуть
малюкові навчитися:

разом із дорослим вимовляти голосні
звуки, окремі
склади та найпростіші слова;

розуміти слова — назви предметів
навколишнього середовища та їхніх
окремих ознак, а також повсякденних дій;

наближено називати своє ім'я, предмети
оточення, окремі ознаки предметів,
повсякденні дії;

у доступний спосіб звертатися до
близьких;
у доступний спосіб висловлювати власні
побажання;

розуміти та виконувати деякі дії на
прохання дорослого.

Починати спеціальне навчання
слід одразу,
після того як виявлене
порушення слуху в дитини.

Спеціальну допомогу
дитині з порушенням слуху
надають у таких закладах,
як:

1. Спеціальні дитячі
садки.
2. Спеціальні групи при
загальноосвітніх дитячих садках.
3. Реабілітаційні
центри.
4. Заклад інклюзивного
навчання.

Зміст раннього, переддошкільного та дошкільного етапів розвитку представлений у Програмі розвитку дітей дошкільного віку зі зниженим слухом «Стежки у світ» та

Програмі розвитку глухих дітей дошкільного віку

Підсумовуючи, перерахуємо ті кроки, що їх необхідно

зробити батькам, щоб допомогти розвиватися дитині з порушенням слуху:

Крок 1. У перший місяць життя перевірити слух дитини.

Крок 2. Забезпечити раннє слухопротезування дитини на обидва вушка.

Крок 3. Обрати навчальний заклад, де навчатиметься дитина, де їй надаватиметься спеціальна педагогічна допомога.

Крок 4. Організувати навчальне середовище вдома: постійно розмовляти з дитиною, все називати, коментувати і пояснювати та проводити заняття з розвитку слухового сприйняття, мовлення (словесного, жестового) і формування вимови.

